

maa blive antagne saaledes, at man ikke indenfor de Betingelser, Statsbanerne selv have skrevet, tillader et Skøn over, om tyske Kul have lidt mere eller mindre Smuld end engelske, naar blot den tilbudte Vare er indenfor de Grænser, Statsbanerne selv have afstukket. Jeg beder om, at den Sammenbinding, som jeg før talte om, maa blive forbudt, da den ingen Steder hører hjemme. Jeg beder om, at det maa blive afskaffet, at Statsbanerne alene skulle have Ret til at bedømme, hvad der er forskriftsmæssigt eller ikke, og at der maa blive etableret Voldgift paa samme Maade som i vore Broderlande. Jeg beder om, at man i Nyborg maa retablere Forholdet saaledes, at der kan blive indrettet en Kulgaard, der virkelig kan tage saadanne Ladninger, som Nyborg er i Stand til at optage i sin Havn. Jeg beder endelig om, at Nyborg maa faa Adgang til at tage ogsaa tyske Kul søværts, i Stedet for at de nu føres til Byen pr. Bane. Der er nemlig det Særforhold, at en Række Byer kunne tage deres tyske Kul pr. Skib, f. Eks. vor Genboby Korsør. Der maa de tyske Kul leveres pr. Skib, men i Nyborg er det forbudt, selv om denne Tilførselsmaade er billigere.

Selv om ærede Medlemmer synes, at jeg atter i Dag har taget lidt stærkt paa Veje, maa jeg sige, at har jeg gjort det, er Grunden den, at jeg i de danske Statsbaner har set forskellige Forhold, som ikke bør gaa upaatalte hen. Jeg mener der at have set en manglende Forstaaelse af Forholdet til Publikum, som ikke bør taales. Jeg skal nævne et lille Eksempel. Fra Nyborgs Side blev der i Fjor bedt om, at der, i Anledning af, at der fra Nyborg til Odense ikke var Togforbindelse fra forholdsvis tidlig om Morgen til Middag, til Trods for, at der daglig løb, hvad der vist bliver kaldt et regelmæssigt Arbejdstog eller lignende, omkring Klokken 9 $\frac{1}{2}$ eller 9 om Formiddagen, i dette Tog maatte blive indsat en Passagervogn, der kunde tage Folk med, idet man særlig tænkte paa en Del Odensebadegæster, der boede nede ved Nyborg eller Christianslund, et Forhold, som man jo kan se paa med milde Øjne. Statsbanerne resolverede, at Vognen maatte indsættes, men for at Passagererne kunde komme med, maatte de forud for Togets Afgang melde sig hos Stationsforstanderen, forsynede med Abonnementskort. Man forbavses kun over, at der ikke forlangtes, at de ogsaa skulde medbringe Daabs-, Vaccinations- og Konfirmationsattester.

Forholdet er altsaa virkelig det, at hvis en Badegæst, der bor paa Christianslund, vil rejse med Toget, kan han ved at melde sig hos Stationsforstanderen og dokumentere, at han har Abonnementskort, faa Lov til at tage Plads i den 3die Klasses Vogn, som løber med Toget, men hans Kone, hans Børn og hans Tyende, som maaske ogsaa skulle med, men af bestemte Grunde ikke have Abonnementskort, maa blive tilbage. Den 3die Klasses Vogn med saa og saa mange Pladser kører med dem, som ere forsynede med Abonnementskort, Resten maa blive tilbage. Man kan ikke rigtig se, hvorledes det kan forenes med Statsbanernes eller Statens pengelige Interesse, men man kan, synes jeg, ikke komme udenom, at Statsbanerne her vel ikke rent ud have villet sige Nej, men at de have sagt deres Ja paa en Maade, som jeg synes næsten er at gøre Grin med Publikum.

Der kunde siges meget mere endnu. Der kunde siges meget om, hvorledes Statsbanernes Embedsmænd — jeg tænker her først og fremmest paa dem, der ere allerhøjest oppe — ikke forstaa deres egen Begrænsning, hvorledes de ville forstaa alt og ganske afvise de Mænd fra det praktiske Liv, der søge at gøre et eller andet gældende. Jeg gaar ud fra, at dette Tings Medlemmer vist næsten alle have gjort Bekendtskab med Statsbanernes Generaldirektion i lignende Forhold, saa at jeg ikke behøver at trække denne Anke skarpt op, men jeg skal dog nævne et bestemt Forhold, nemlig at der desværre synes at mangle Fasthed og Disciplin i Forholdet mellem Statsbanerne og Trafikministeriet. Jeg bygger her paa et fortrinligt Eksempel.

En Leverandør følte sig for et Par Aar siden i et stort Forhold saa stærkt brøstholden overfor Statsbanerne, at han henvendte sig til en af dem, der ere højest oppe, Gang paa Gang og søgte i højst beherskede — jeg vil kalde det næsten ydmyge — Vendinger at forklare, at han havde Ret. Han fik ikke Ret, han blev afvist haanligt. Han gik da til Trafikmi-

Rettelse.

Sp. 300, L. 4—8 f. o.: „Præsterne, hvis der havde været en højere Kapitelstakst end Gennemsnittet — vi have jo i de senere Aar haft en ringere Kapitelstakst end den gennemsnitlige.“, læs: Præsterne, hvis der havde været en lavere Kapitelstakst end Gennemsnittet — vi have jo i de senere Aar haft en højere Kapitelstakst end den gennemsnitlige.